

JEZUS OBUDI LAZARJA.
RELIEF NA NAGROBNEM SPOMENIKU GROFA KOTULINSKEGA.

PROF. BRANDSTÄTTER.

FR. TERSEGLAV :

LAZARJEV SEN.

Maestro, perchè mi hai
svegliato?
Era così dolce il mio
sonno,
Oh! così dolce e obliivioso.
Arturo Graf.
(„Resurr. di Lazzaro.“)

Nad Betanijo je kraljevala južna noč. Dan se ji je bil umaknil in je premišljeval o velikih dogodkih, ki so se ravnokar izvršili na tej sveti zemlji v hiši Martini in Lazarjevi. Pribežal je k Zori, ki je čakala, skrita za gorami judejskimi, in ji pripovedoval, kakó je rabbi Jezus zbudil k življenju Lazarja in kako se je solzil ob

njegovem grobu. Dan je modroval, tiha Noč pa je prisluškovala.

„Vedi“, je dejal Zori, „pozni rodovi se bodo spominjali tega dne; blagrovali bodo Lazarja in poveličevali ime Gospodovo. Glej storil je največje čudo, povrnil je življenje človeku, ki je tako zvezan z zemljo, z nebesi, z nočjo in z nama! Kaj je človek brez nas? Samega sebe tako slabo pozna, ves je naš, ki smo ga opojili s svojo lepoto in ga priklenili na vse, kar ga obdaja. Samega sebe ne zna tolažiti in sam se ne ume milovati: poljubljati ga morajo materina usta, dragovati roke nevestine, in nebo mora sipati nanj svoje razkošje — sebi prepuščen

pa otopi in mrè. In ko umira, gleda, kako se trgajo vse te vezi; groza se ga pollašča, groza, ki je doslej spala na dnu srca in ki se zdaj priplazi nepovabljena. Boji se sodbe, ki mu grozi, ker je tako malo živel zase in bil ves vtopljen v nas.“

„Da“, je šepetala Zora in risala na obledelo nebo roznate trakove z rdečimi prstki, ki jih je že obsevalo mlado solnce, „da, hudo je umreti, brata Lazarja pa nam je zbudil Gospod k življenju. Danes ga posetim in mu pordečim ležišče: obraz mu bo ves žarel radosti in oči se mu bodo zopet kopale v luči, ki jo je zapuščal v tolikih bolečinah; solncu bom naročila, naj izlije nanj vso svojo prelest. Ne bo več sam, in po žilah mu bo plula živejša kri, in veselili se bomo njegovega vstajenja.“

Tedaj je Noč spreletela tajna slà, vsa je onemogla in usnula. Dan je mogočno in sijajno zavladal.

Medtem pa je bil Lazar prečul vso noč in huda bol je stiskala njegovo dušo. Iz šeola¹⁾ se je bil povrnil, gledal je bil duše očakov in oči se niso mogle privaditi dnevu. Lazar se je zamislil in silno je trpel ob svojih spominih. Trepalnice so bile trudne in so si želele pokoja. Roke so se mu tresle, telo se je mučilo, težka mōra je vila dremotne ude, a duša je bila čisto zbu-jena in vedno nove podobe so se vrstile pred Lazarjevimi očmi. Ni mu bilo mar dneva in nežnih zarjinih boj, videl je pred seboj le novo življenje, polno trpljenja, ki je prežalo nanj pred durmi, da ga kmalu kmalu zopet odvede s seboj.

Lazar se je spomnil kraja onkraj groba, kjer se je prebudil iz smrtnega sna po globoki nezavesti. Oh — tam je bilo sladko počivati! Enakomerna tema je legla tam na njegovega duha, nobena bolesta solza mu ni kanila iz oči, noben vzdih se mu ni izvil iz grudi, nista se menjavali radost in bol. Tam ni bilo nade, pa tudi ne mrkega obupa; tam se je spočila njegova duša in oddahnila od zemeljskih bojov. Tam pri očakah ga niso razburjale strasti, radost mu

¹⁾ Hebr.: predpekcl.

ni preplavljala srca in zla usoda ga ni žalostila. V šeolu sta kraljevala pokoj in pozabnost.

In sedaj se je spomnil Lazaru glasu Jezusovega, besed, ki so zapovedale življenju, naj se vrne v trohneče telo. Gledal je v duhu solze Gospodove, ki so kapale nanj, orosile grudo, pod katero je ležal in živo je začutil iznova ljubezen božjo, ki ga je prebudila. Lazar je bil te ljubezni vesel, a zgrozil se je pred novim življenjem, ki mu ga je podelil prijatelj in Mesija njegov.

Ko je posijala nanj zora, se je ustrašil trpljenja, ki ga je čakalo. „Zakaj naj zopet upam, zakaj naj zopet valovi bol po mojem srcu, ko sem vendar že užival veliki in globoki pokoj?“ Tako je ugibal Lazar in njegova duša je bila boj poln grenkosti. Zahrepenel je po grobni temini in želel si je miru šeolovega. Iz prs se mu je izvila otožna tožba:

„Zakaj si zbudil me iz smrti, rabbi moj? Kaj nisi vedel, da je sen moj bil sladak, da bil je miren in globok tako?“

Takrat so pa se narahlo odprle duri. To ni bila sestra Marta, to je bil Gospod Jezus, ki je stopal k njemu, kakor mati k ležišču otrokovemu. Mōra je zapustila Lazarja, dobrodejne sanje so legle nanj, udje so se mu omehčali. Glavo je zakopal v blazine ter poslušal blagi glas Gospodov.

„Lazar, ne ustraši se trpljenja! Dal sem ti življenje, še krasnejše ti bom podaril. Glej, trpel še nisi dovolj, zato sem ti vrnil dušo in te poklical, da izpolniš svoje zvanje. Jaz grem kmalu v Jeruzalem, mesto kraljevo, da me ondi tepó, bičajo in križajo. Lazar, sledi mi! Okusila bova vse gorjé, ki nama je namenjeno, in vse, kar je pisano o nas, naj se zgodi! Izpij čašo, ki ti jo nudi moj oče, potrpi in hodi kraljevsko pot trpljenja! Vtopi duha v tajnost, ki jo pomenja življenje, in ne išči miru tam, kjer biva nestalnost. Popeljem te skozi temo in bol k luči in radosti!“

Solnce je obsijalo Lazarja in Gospoda. Oči Lazarjeve so bile zaklopljene in besede

Jezusove so lile pokoj v njegovo dušo. — „Tam ni bilo miru“, je dejal Gospod, „tam si le na vse pozabil in dobro se ti je zdelo počivati, ker si bil naveličan življenja in bojev. Sedaj te čakajo boji, a po njih novo, svetlo, brezmejno življenje in neizmerno blaženstvo.“

Solnce je tedaj jelo pripekati z vso silo; nebo je žarelo radosti in zemlja je kipela razkošja. Solnčni žarki so zlatili in omamljali vzduh. Sredi sijaja in moči pa je stal Jezus, absut s žarki in govoril:

„Lazar! solnce te čaka in svetloba, ki ti jo bo prižgal moj oče za Golgato. Trpela bova, brat moj, a najine rane bodo osvetljene, ožarjene, potem ko bova izkravela.

Tedaj pa te povedem s seboj, ne v šool, kjer vlada grobna tihota in smrtna senca, ampak v moje kraljestvo, kjer boš na veke stoloval z menoj, stoloval in sodil dvanajstero rodov Izraelovih!“

Gospodova postava je boljbolj bledele v solnčnem svitu, spojila se je z žarki in izginila. Lazar se je prebudil. Gospodove besede so bile prevzele njegovo dušo in navdalo ga je tiho veselje. Razprostrl je svoje roke k nebu in usta so mu zapela jutranjo zahvalnico Davidovo:

„Od svita in jutranje zore čujem k Tebi, o Gospod; kako hrepeni moja duša po Tebi, kako silno Te zaželi moje meso! . . . Ker si rešil pekla mojo dušo!“ . . .

GRIŠA :

AH KAM . . .

Ah kam, ko ni poti nikjer,
kam dalje v brezciljne poljane?
Vse mlade noge zapeljane
bo vničil ta temni večer! . . .

O, meni je žal teh ljudi,
svetlobe željnih oči,
in žal mi je mladega jutra,
ki smrt mu zdaj v prsih leži . . .

Pa vendar jaz hočem naprej
čez strme, snežene bregove,
pa vendar jaz moram naprej,
da vzdramim polmrtve duhove . . .

Kot furija šlo je mimó
in žugalo v prazno temó —
in slišal sem sveti ukaz:
preganjati temo in mraz! . . .

